

Elupäästja

James Bowen „Tänavakass Bob“

Ajakirjade Kirjastus 2014

Raamat „Tänavakass Bob“ aitas mul mõista, kuidas üks väike loomakene võib inimest niivõrd palju mõjutada ning parema elu poole suunata. Antud raamatus on üks ruuge kassike oma hooldaja sõbraks, hingesugulaseks, lapseks ning kõige enam elupäästjaks.

Raamatu autoriks on kirjanik ja tänavamuusik James Bowen. Kui tavaliselt kirjutatakse retsensiooni sellesse ossa kirjaniku õpingutest, saavutustest ja muust sellisest, siis selle kirjaniku puhul seda kõike niivõrd traditsioonilises võtmes teha ei saa. Bowenil oli väga raske lapseõlv, millele järgnenud teismeiga ei olnud grammigi parem, pigem vastupidi. Tal ei olnud varajases eas tahtmist saada kirjanikuks ning ta ei ole omandanud ülikõrget haridust (kuigi Austraalias omandas ta üsna palju IT-alaseid teadmisi). Vaatamata sellele on Bowen aga kirjutanud kuus imelist raamatut oma sõprusest ja seiklustest tänavakassiga nimega Bob.

Raamat algab autori ja kiisukese kohtumisega. Järgnevad peatükid keskenduvad kassi ravimisele ja autori raskele majanduslikule olukorrale. Raamatusse on autor põiminud ka oma lapseõlve, jubeda teismee, rikutud suhted vanematega, kodutuks olemise ning sõltuvuse narkootikumidest. Kuna raamatu autori peamiseks sissetulekuallikaks oli alguses tänaval musitseerimine, siis toimus peamine tegevus Londoni tänavatel. Hiljem oli Bowenil ametiks ajakirjade müümine ning ka see toimus linnatänavatel. Looga käsis kaasas paljud sekeldused, mis tugevdasid aja möödudes kassi ja peremehe suhteid. Samuti oli kass peremehele narkootikumidest loobumisel suureks toeks ning motivatsiooniallikaks.

Kui päris aus olla, ei tekitanud päris alguses see raamat minus eriti suurt huvi. Siiralt, ma ei ole eriline kassinimene: kasvan peres, kus ainsateks koduloomadeks läbi aegade on olnud koerad. Siiski ei tähenda see seda, et nad mulle ei meeldiks. Nad lihtsalt ei paku mulle igapäevaelus erilist huvi. Eriti kui minu koer kassi nähes kohutaval kombel haukuma hakkab. Ühesõnaga oli mul raske selle raamatu lugemisega algust teha. Kuid see kirjutis on ehtne näide sellest, kuidas raamatut ei sobi tema kaante järgi hinnata. Köide, mis alguses minu aknalaual nii üksikuna lebas, osutus huvitavamaks, kui ma eales oleksin võinud arvata. See raamat tekitas minus rõõmu, kurbust, ärevust, kaastunnet ja seda kõike peaaegu ühekorraga. Nii mitmekülgset teost pole ma kunagi varem

lugenud. Põhjuseks võib loomulikult olla raamatu suurepärusus või siis fakt, et ma ei ole kuigi palju häid tekste veel lugenud. Igatahes oli see midagi uskumatut. Mind paneb ise ka naerma tõsiasi, et mulle üks raamat nii palju pakkus. Mõtteinnet andis see kuhjaga ning samuti leidis teoses palju õpetlikku.

Kuigi see raamat mulle lõppude lõpuks väga meeldib, leidis seal siiski paar pisiasja, mis selle lugemisel häirisid - sagedased kirjavead. Antud raamatus oli tõesti palju tähevigasid, mis ajapikku lausa häirima hakkasid. Näiteks tooksin "jäid jõule". Samuti puudub sellel raamatul sisukord, mistõttu oli hiljem lemmiklausete otsimine raskendatud.

Sellega on ka minu negatiivsed kommentaarid lõppenud. Esimene asi, mis mul positiivsena raamatust meelde jäi, oli piisav ümbruskonna ja tegelaste kirjeldus. Olen lugenud raamatuid, kus ümbrust on väga detailselt ja mõttetult pikalt seletatud ja mulle see absoluutselt ei meeldi. Antud teoses oli kirjeldusi aga täpselt parasjagu nii palju, et sain ümbrusest mingisuguse ettekujutuse, kuid enamus jäi minu enda kujutleda. Abiks olid ka kassi pilt raamatu esikaanel ja kirjaniku enda pilt raamatu tagakaanel.

Suureks plussiks oli ka see, et raamatut oli niivõrd mugav ja mõnus lugeda, sest kiri ei olnud ebameeldivalt kokku pressitud ning teos oli kirjutatud vabamas vormis. Kõik oli koheselt arusaadav ning mitte kordagi ei pidanud mõnda lauset üle lugema, sest see jäi arusaamatuks.

Raamatus leidis ka palju uusi ja huvitavaid sõnu, millest ma varem kuulnud ei olnud.

Katkend raamatust: „Ta oli kindlalt paranemise teel ja tema mölluhood mööda korterit olid selle elavaks tõestuseks. Ta oli juba esimesest päevast alates nagu pöörlev derviš mööda mu kodu ringi tuhisenu, kuid viimase nädalaga oli temast saanud veelgi võimsam energiapall.“

Teadmatuks sõnaks osutus derviš, mis kujutab endast islami vaimuliku vennaskonna liiget. Antud katkendis on viidatud sellele, et nendele iseloomuliku tantsuga kaasneb valge pluusiosast ja seelikuosast koosnev kostüüm ning pidev keerutamine.

Õpetlikkuse koha pealt andis raamat mulle aimu sellest, miks narkootikumid inimesele halvad on. Loomulikult olin ma ka enne raamatu lugemist teadlik narkootikumide kahjulikkusest, aga täpsemalt ma nendest loobumisest ja sellega kaasnevate rohtude kõrvalmõjudest ei teadnud.

Minu lemmikosa raamatust oli kindlasti autori reis Austraaliasse. Väga liigutav oli lugeda, kuidas ema ja poeg üle pika aja kohtusid ning omavahel jälle suhtlesid ning mõte Austraalia troopilisest kliimast on mulle alati rõõmu ja huvi pakkunud.

Kokkuvõttes oli see üks suurepärase raamat, sest see oli niivõrd mitmekülgne ja mõtlema- panev.
Soovitaksin kindlasti kõigil seda lugeda. Isegi kui sa ei ole eriline kasside armastaja. ;)

Ulakass 2015